

2.szorgalmi feladat: CSALÁDUNK KÖZLEKEDÉSI SZOKÁSAI

Hat évvel ezelőtt apósom lecserélte az autóját és nekünk ajándékozta a „régit” (akkor 4 éves volt). Addig nem volt autónk, csak nagyon különleges alkalmakra (költözés, alkalmi munka) kértük kölcsön akitől tudtuk. Elkezdtek egy füzetbe írni, mikor, mire, mennyit használjuk. Az az elhatározás volt bennünk hogy kéthetente egyszer. Erre azóta is törekszünk – sikerrel. Szeretnénk, ha ez az autó sokáig szolgálna nálunk, ezért kíméljük és javíttatjuk, amikor szükséges.

A karbon-kalkulátorba beírt kilométeróra-állás csak részben tükrözi a mi autóhasználatunkat, ugyanis az autót 2011 nov. 15-től négy hétre kölcsönadtuk. Barátaink 1141 km-t mentek ez idő alatt.

A mi autóhasználatunk így fest:

Novemberben egyszer használtuk, forrásvizet hoztunk Nógrádról: 56 km

Decemberben háromszor használtuk (forrásvíz, vendégség, koncert): 200 km

Januárban kétszer használtuk (forrásvíz, koncert): 81 km

Februárban háromszor használtuk (forrásvíz, farsang): 75 km

(Víz tisztító vásárlásával ill. házi vízmű kiépítésével nem lenne szükségünk arra, hogy forrásvizet hozzunk.)

Hétköznapi életünket (munka, óvoda, iskola) autó nélkül rendeztük be: ha esik, ha fúj gyalogolunk, bicajozunk, tömegközlekedünk. A párom és a középső fiúcska vonattal jár dolgozni illetve iskolába. A nagyfiú buszozik (25 perc) vagy gyalogol (40 perc). A Kislábnym-verseny nyereségeinek ismeretében azonban mostanában hajlandó gyakrabban gyalog menni ☺. Én és a legkisebb fiú mindenhova bicajjal járunk (vásárlás, barátok, tánc).

Nem habzsoljuk az életet, ezért nincs is szükségünk arra, hogy gyorsítsunk a tempón. Hiszem, hogy ez mindannyiunknak jót tesz. Én nagyon szeretek izomerőt kifejteni azért, hogy valamit elérjek.

Már alig vártuk, hogy megszülessen a harmadik gyermekünk és végre nagycsaládos jegyet válthassunk a vonatra...

Az évek során kiderült, hogy az autónk használatát nem befolyásolják kényelmi szempontok, hanem legtöbbször olyan dolgok szállítására használjuk, amit nem tudunk kézben vagy biciklin hozni-vinni: hideg aszfalt (200kg), osb lap (64kg), csempe (300kg), forrásvíz (100kg), szénabála. Ha egy olyan program csábít minket, amiről kiderül, hogy csak autóval oldható meg, nagyon megfontoljuk, hogy egyáltalán részt vegyünk-e rajta. A lelki töltekezést, az élvezeteket is igyekszünk helyben megoldani. Természetesen vannak olyan esetek, amikor autóval megyünk, ezek gyakorisága belefér abba a keretbe, amit elhatároztunk.

Nyaralni eddig kb. annyiszor mentünk autóval (Magas-Tátra, Gyergyó, Balaton), mint anélkül (Olaszország, Svájc, Magyar Nagyalföld, Balaton). A döntésben szerepet játszik az, hogy a célállomáson van-e helyi közlekedés és, hogy mennyi csomagot viszünk. Óriási örömet érzek, amikor más, hasonlórú nagycsaládot látok vonaton utazni.

A kitaró vonatozóknak ilyenben is lehet részük: lenyitható üléseken hancúrozzik a család a Budapest-Keszthely vonalon 2009 januárjában.

Amikor megdöntjük saját rekordunkat és az autó esetleg több hónapig a garázsban áll, abban a jutalomban részesülünk, hogy az autó a téli álomba merült akkumulátor miatt nem indul be. Ezen a nagyon vicces betolós mutatványon rendszerint sokat nevetünk.

Tapasztalatom szerint az emberek nagyon nehezen szakadnak el az autótól. Még azok is, akik nagyon pontosan és tisztán látják azokat a károkat, amit a szennyezett levegő, a kőolajipar, az autóipar, a gépek zaja, a felfokozott élettempó okoz bennük, gyerekeikben és a környezetükben. Ezekről ők is szenvednek mégis Isten csapásaként élük meg, ha valami miatt autó nélkül kell egy napot eltölteni. Ugyanis az egész életüket úgy rendezték be, hogy kizárólag autóval tudnak munkába menni, vásárolni, szórakozni, nyaralni. Mindent az autós tempóhoz igazítanak.

A mi önkorlátozó életmódunkat érthetetlenül szemlélik a körülöttünk élők. Azt gondolják, hogy nem tudok vezetni vagy valami fóbiám van, ami miatt nem ülök autóba. Rendszerint annyira sajnálnak minket, hogy rögtön felajánlják segítségüket, hogy elvisznek autóval... Ilyenkor olyasmiket mondunk, hogy:

„Köszönjük, de a gyerekek nagyon szeretnek a pocsolókban ugrálni.” Vagy:
„Köszönjük, de szeretnénk üdvözölni azt az ismerős kutyust a sarkon.”
Ugyanakkor nagyon hálás vagyok, amikor hirtelen kialakult nehéz helyzetben autós segítséget kapunk.

Zöldi Adorján (10éves) rajza

Bátorításnak annyit mondhatok: új távlatok nyílnak, amikor az ember kiszáll az autóból...

ZÖLDI CSALÁD